

(א) [מוספתא פ"ח].
 (ב) תמורה טו. ג א ס"ח
 (ג) שמואל שו"ר, (ד) [מוספתא
 פ"ח], (ה) [לקמן ע"ב
 אמת ר"ש בן אלעזר ובי"ה
 בתוס' פ"ח ובערוך ערך
 מלך א, (ו) ס"א מלכא,
 (ז) מ"ד טו, (ח) [גיטין ו, א,
 ט] (ט) [דף ע"ט: א] (י) [שם],
 (יא) [ג'ל טמא ויש'], (יב) [י"ג
 כפ"ח] דבלאים מ"ה,
 (יג) [ד"ה מפי].

הגהות הב"ה

(א) גבי אמר ר' הונא
 עשית עמנו כליל ופיתת
 אמר רב נחמק:

גליון הש"ס

רש"י ר"ה ישוע הבן ב"י
 ישוע בן יהושע. כ"ל וישע
 מתרגמין פסק (שמות י"ז)
 ועי' רש"י פ"ז דף ד' פ"ח
 ד"ה להט שוע:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 [א] גבי שאין די עון אלא
 עון אותה העו. עיין שטיב
 מקובלת ומהש"ס כ"ח
 כבד בענין אחר רבני
 תמיהים קצת מסוגלת
 דכתיבות דף פ"א דגונת
 יונק בשבת:

לעזר רש"י

פלידרא א [פלידורר].א.
 להאגא.

מוסף רש"י

גונא. מילל (חולין נא:
 ע"ש) פלידורר בלג"ו,
 זועק מתקבץ לגו, כמו
 גנמי גנא בלג"ו דקיסרא
 (תמורה טו). לסטים
 גוויק. בהמה דקה אין
 יכולים לשומרה והולכת
 ורועה שצדוק אחרים (שם).
 מבי אתא רב לבבלי.
 וקבע ישיבה בצורא,
 והשואל הוא צנהרדעא,
 הגל מערקא לא, ואשיג
 לצבל והחשד והמסגר עמו
 לא פסקה תורה מהס
 (גיטין ו). שבוע הבן.
 מילה שהיא לטוף ו'
 (רשב"ם ב"ב טו). ישוע
 הבן. פליון (ע"ז ד.).

מרובה פרק שביעי בבא קמא

פ.

**עין משפט
 גר מצוה**

קלו א ב מיי פ"ה
 מהלכות מוקי ממון
 הלכה ז סג עין סו
 עות"מ ס"י מט:
 קלו ג ד מיי שם הל' י
 סג שם טור ושי"ע
 ח"מ סימן מט ספי"ד:
 קלו ה ו מיי פ"ח
 מהלכות נדרים
 הלכה יג סג לאון רמב
 טוש"ע י"ד סומן ריט
 ספי"א:
 קלו ז מיי פ"ה מהל' מוקי
 ממון הלכה ז סג
 עין סו טוש"ע ח"מ סימן
 מט ספי"א ופיין בעור:
קמא ח מיי שם הלכה ח
 סג שם טור ח"מ
 סימן מט:

והטבת לוקח ושוהה. פ"י בקונטרס עד יום השוק ובלבד שלא ישהה העגונה שבהם שלשים יום אחרת שלקח באחרונה לא ישלים לה שלשים יום אחר השוק וקשה דתוספתא (פ"ח) גרס יותר מל' יום וא"כ לפי התוספתא יכול להשהות אחר יום השוק ועוד קשה דלעיל גבי רגל קרי לה אחרונה והכל קרי לה עגונה ועוד שלא הזכיר התנא יום השוק כלל ונראה לר"י לפי שהטבת רגיל לקנות כמה בהמות ביחד ומותר להשהות ובלבד שאפי' העגונה שבהן אותה שנתארה יחידה אחר חצרותיה שלא ישהה יותר מל' יום אף על פי שהיא יחידה ומיהו בכל הספרים גרסינן שלשים יום ולא גרסינן יותר:

מהו להשהות קבעו מיניה. אין ג"ל דפליגי רבנן עליה דר"ג כדפי' בקונטרס ומהו להשהות קודם הרגל בקצו מיניה ואמר להן מותר ולאו דוקא נקט קושרה אלא אורחא דמלתא נקט שדרכן היה לקשור בהמה דקה לכרעי המטה כדלמר באלו טריפות (חולין דף נ"ד:) חבל היואל מן המטה עד תשעה טפחים וטהור ופירש שם בקונטרס שבין הוא ראו לקשור בהמה דקה בכרעי המטה כדכתי' אסרו חג בעצמים עד קרנות המוצח שהיו קושרין הקרבנות בכרעי המטה עד שיצילוהו לקרנות המוצח אי נמי נקט קשרו לאשמועינן דאפילו בקשורים אסור לגדל כ"א להשהות וכתוספתא (פ"ח) נמי משמע דאף קודם הרגל לא שרי להשהות אלא בזית דהכי קמי' בהדיא אצל מגדלין קודם הרגל ל' יום ולא שמה' יואלא ורועה זשוק אלא קושרה בכרעי המטה שאלו לר"ג כו':

דקפיני שקיה. פ"י שוקי דקין ולהכי נקרא חרלא שהחלין ניכר בין השוקים מתוך שהן דקים ונראין גבוהים ומשם הכי מן ו' כפ"א דלהלות חולדות הסנאים רבי יוסי אומר ז"ש מטמא זית זמשא וכעדה זמגע דמתוך שרגליה גבוהים ודקים מספקא להן שמה' לאו היינו חולדה דקרא' ויש לה מורת נצילה או שמה' היינו היא ויש לה מורת שרץ והאי דמסיים ומאי שרלא דמתמאי שקיה ה"ק ומאי שרלא חולדה דמתיב בקרא' שאין ספק דמתמאי שקיה שהי' רגליה קצרות ושורלת על הארץ וכן נראה לר"ת:

חובה תקברינהו לבנה. פ"ח בתמיה וכו' דרכה לקבור בנייה שאין עוסקת לגדלן אלא עוסקת לגדל זאן והוי כשגגה היואלת מלפני השליט ומיהו צפרק שני ניזרים (מזר דף טו: ושם) גבי הקפת הראש אין שייך לפרש כן דלמר ליה רב אלא בר אהבה לרב הונא לדידך מאן מקיף לה אמר ליה חובה א"ל חובה תקברינהו לבנה ואין שייך לפרש שם אלא לשון קללה אי נמי יש לומר אין יראה שתענג בקבורת בנייה: **מבי אתא רב אבבא.** פ"י בקונטרס והיו מתישצין שם מפני ישיבתו והיו רוצו שדומיהן מישראל וכענין זה פ"י צפרק קמא דגיטין (דף ו. ושם) עשית עמנו בצבל כארץ ישראל לגיטין מבי אתא רב בצבל ונעשיתו בקיטין לשמה מתוך שהרצה ישיבות וקשה לר"ת דא"כ מאי פריך התם ממתני' דעכו כארץ ישראל לגיטין אצל בצבל לא והלא המשניות נשנו קודם דאתא רב בצבל ומפרי"ת התם מבי אתא רב בצבל והורה לנו שמיימות יכניה והחשד והמסגר שגלו בצבל דינה להיות כארץ ישראל לגיטין שזקיטין לשמה וכן כאן לענין בהמה דקה שיש שם רוב ישראל וכן יש צריש בכל מערבין (עירובין דף כח.):

לבי ישוע הבן. פ"ה פדיון הבן וכן הערוך וקשה דלע"ג דמתרגמינן פדיון פורקן מ"מ אין שייך לשון ישועה ור"ת פ"י שגולד שם בן ועל שם שהולד נושע וממלט ממני אמו כדכתיב והמליטה זכר (ישעיה טו) נקט לשון ישועה היא וישועה רגילין לעשות סעודה: נפק

והטבת. המקבץ את הבהמות ליום השוק: **לוקח ושוהה או לוקח ושוהה.** עד יום השוק שלשים יום למקחו: **ובלבד שלא ישהה אם העגונה.** המאחרת למקחו שלקח קמוך לעת השוק לא ישהה אותה לאחר יום השוק להשלים שלשים יום למקחה: **העגונה.** מאחרת כמו הלהן תעגנה (רות ה) תאחרנה מלגהש: **אלא קושרה.** ורבנן פליגי עליה דרבנן גמליאל: **גונת.** פלידרא' זועק מפני כחץ הלך לא היה יכול להשיב רוחו: **לסטים מוויין.** רועה שצדוק אחרים וגזול את הרצים: **שהיו מרעין.** בהמה דקה שלהן צמורשין: **ואע"פ שהיו חורשין סמוך לצניסה.** ולא היו רועין שצדוק אחרים ומשום חורשין ליכא גזל דלמר לעיל) אכל מגדלין צמורשין ולקמן (דף פ"ה.) נמי בתקנת יהושע טיקן שלא יקפיד צבל היער על כך אפי' הכי נענשו מפני ששדה קטנה היטה צייניהם ושל אחרים היטה: **רועה.** בהמות שלו: **שעשה פשוטה.** שלא לגדל בהמה דקה עור: **כלבים וחזירים.** מן צמתיטין' דאסור לגדלן: חיה דקה. צציים ושוטלין: **כלבים קופריים.** קטנים וננסים הם. ל"א כלבים גדולים של ציידים ואין מוקיין: **חולדות סנאין.** גלילות בסנה: **לנקר אם בנית.** מן העכברים: **וורדני.** סנה: **דקטיני.** דקיס: **דמתמאי שקיה.** שוקיה גואין: **בצבל כארץ ישראל.** שמיס גלות יכניה רבו שם תלמידיים ונתישצו שם צישוצ קצוע: **דידך מאי.** הלא יש לך בהמה דקה: **חובה.** שם אשמו: **תקברינהו לבנה.** שאתה סומך עליה והיא אינה יכולה לשמור: **מבי אתא רב בצבל.** רבו מתישצין שם מפני ישיבתו. ליטנא אחריתא הוא צא ולמדנו להזהר בכך שראה שם רוב ישראל וישו קצוע: **שבע הבן.** צרית מילה על שם שעברו עליו שבעה ימים: **ישוע הבן.** משמה שעשין לפדיון הבן בכור. * ישוע מתרגמינן פורקן כמו פדיון: **רב לא עייל קמיה דשמואל.** טעמא אמרינן לקמן: שמואל

ר' ישמעאל אומר מגדלין כלבים כופרין וחולדות סנאים מפני שעשויים לנקר את הבית מאי חולדות סנאים אמר רב יהודה שרצא חרצא ואיכא דאמרי' חרוא דקטיני שקיה ורעיא בני וורדיני ומאי שרצא דמתמאי שקיה אמר רב יהודה אמר רב עשינו עצמנו בבבל כארץ ישראל לבהמה דקה א"ל רב אדא בר אהבה לרב הונא אמר רב הונא א"ל רב אדא בר אהבה לא אקיים זרעא לרב הונא מחובה איכא דאמרי אמר רב הונא * אמר רב עשינו עצמנו בבבל כארץ ישראל לבהמה דקה * מבי אתא רב לבבל רב ושמואל ורב אסי איקלעו לבי שבוע הבן ואמרי לה לבי ישוע הבן רב לא עייל קמיה דשמואל שמואל

השליט ומיהו צפרק שני ניזרים (מזר דף טו: ושם) גבי הקפת הראש אין שייך לפרש כן דלמר ליה רב אלא בר אהבה לרב הונא לדידך מאן מקיף לה אמר ליה חובה א"ל חובה תקברינהו לבנה ואין שייך לפרש שם אלא לשון קללה אי נמי יש לומר אין יראה שתענג בקבורת בנייה: **מבי אתא רב אבבא.** פ"י בקונטרס והיו מתישצין שם מפני ישיבתו והיו רוצו שדומיהן מישראל וכענין זה פ"י צפרק קמא דגיטין (דף ו. ושם) עשית עמנו בצבל כארץ ישראל לגיטין מבי אתא רב בצבל ונעשיתו בקיטין לשמה מתוך שהרצה ישיבות וקשה לר"ת דא"כ מאי פריך התם ממתני' דעכו כארץ ישראל לגיטין אצל בצבל לא והלא המשניות נשנו קודם דאתא רב בצבל ומפרי"ת התם מבי אתא רב בצבל והורה לנו שמיימות יכניה והחשד והמסגר שגלו בצבל דינה להיות כארץ ישראל לגיטין שזקיטין לשמה וכן כאן לענין בהמה דקה שיש שם רוב ישראל וכן יש צריש בכל מערבין (עירובין דף כח.):

לבי ישוע הבן. פ"ה פדיון הבן וכן הערוך וקשה דלע"ג דמתרגמינן פדיון פורקן מ"מ אין שייך לשון ישועה ור"ת פ"י שגולד שם בן ועל שם שהולד נושע וממלט ממני אמו כדכתיב והמליטה זכר (ישעיה טו) נקט לשון ישועה היא וישועה רגילין לעשות סעודה: נפק

רבינו חננאל

ובלבד שלא ישהה את (העגונה) [תעגונה] שבהן ל' יום. פ"י אחרונה כמו הלהן תעגנה, כלומר התאחרות. ת"ר מעשה בחסיד אחד שהיה גונח מלבו ושאלו הרופאים ואמרו אין לו תקנה עד שיינק חלב עז ותוח משחרית לשחרית. פ"י מציא קול כעין שעול ומשלך דם. רשב"א אומר מגדלין כלבים כופריים וחולות וקופים וחולדת הסנאין מפני שעשויין לנקר את הבית. פ"י כב קטן שצורה בלבוה. במדבורות. וחולות וקופין. קאת וקפור, שמה קנהה קפור. תריגוס קופרא בלשון שמואל קנפור. מאי חולדת הסנאין אמר רב יהודה שרצא וחרצא. איכא דאמרי חרוא וקטיני שקי ורעיא בני ורדיני. מאי שרצא דמתיב שקי. א"ל רב אדא בר אהבה לרב הונא דידך מאי א"ל דידך קא מנטרא להו חובה. פ"י שם אשור. חובה תקברינהו לבנה. פרי"ח ז"ל דה"ק וכו' רוצה היא לקבור את בנייה שלא תהא עוסקת לגדלם אלא עוסקת לגדל את הצאן. והואי כשגגה שיוצאה מלפני השליט. רב ושמואל ר"א אקלעו לבי שבוע הבן, ואמרי לה לבי ישוע הבן. ישוע הבן, לבית המילה. ישוע הבן, פ"י יום לדת הבן, כדכתיב והמליטה זכר. ישוע ומילוט, אחד הוא. והיה מנהגם ליכנס לכבד אבי הבן בכשוות בן זכר.

פ: מרובה פרק שביעי בבא קמא

קמב א ב מיי פטי'
מהלכות גולה
ואצדה הלכה ח סמנ עשין
עג טוש"ע ח"מ סימן רסו
סעיף ד:
קמב ג מיי פ"ז מהל'
מענות הלכה יג
טוש"ע א"ח סימן תקטו
סעיף ה:
קמב ד מיי שם הלכה ט
י וע"י בהשגות
ובמ"מ טוש"ע שם סעי' ז:
קמב ה מיי שם הלכה יג
טוש"ע שם סעיף
ה:
קמב ו ז מיי פ"ז מהל'
שבת הלכה יא
וטוש"ע א"ח סימן עז
סעיף יא:
קמב ח מיי פ"ז מהל'
שבת הלכה ב:
קמב ט מיי פ"ז מהל'
טקי ממנו הלכה ג
סמנ עשין סו טוש"ע ח"מ
סימן רעב סעיף א בהגיה:
שמות ט י

נפק רב ודרשו. לא עמה על זה המעשה מיקן דהא פריך עלה
מזרייתא אלא דרש דמקודס נתקן:
מותר להורגו ואסור לקיימו. והא דלמך ר"ל צפ"ק דסנהדרין
(דף טו: ושם) גזי ארי ונמר ודוב וזאב וצבדלס ונחש
דאפי' ר"ל דלמך כל הקודס להורגו
וכה היינו דוקא כשהמיתו אבל לא
המיתו לא היינו נקשרין בשלשלת
שכן דרך לגדלן והכל צמחול שאין
קשורה א"ג מנהגו רגילים בני אדם
להזכר ולא אחי לדי היזק אבל
מתחול אין נזכרין שאין יודעים אם
היא צר אוכמא או צר חיוורא שאין
מכירים בצביותיהם:
אמר רבינא לעורו. שאם (ט) מלאן
מת אין חייב בהשגת העור
וקצת מיימה כיון דאשמועינן דאין צו
משום גזל למאי איצטריך הך דמומר
להורגו וי"ל דאין לחוש כיון דמתחילה
קאמר דמומר להורגו:

מתריעין על החיבור בשבת.

התרעה בשופר דשופר בשבת. מי
איכא כדדייק צפ"ק דמענות (דף יד.
ושם) אלא התרעה צפה צעננו וסבר
כמ"ד התם דעננו קרי ליה התרעה
ותימה דמאי פריך מההיא דזשאר
מיני פורעניות דקתני לא היו מתריעין
על החיבור אלא לעוקים דילמא ה"ק
לא היו מתריעין בשופר אלא לעוקים
צפה צעננו ואין לומר לע"ג דתרוייהו
צפה התרעה לחוד ולעקה לחוד דהתם
משמע דלמ"ד עננו קרי ליה התרעה
מחל היא וי"ל דה"פ מוקאמר שצצת
מתריעין לכל הפחות צעננו א"כ ראוי
לעשות על החיבור התרעה אפי'
בשופר צמול כיון שהוא דבר גדול כל
ך דצצת לעוקים:

על החגב. ל"ג ועל הגוצאי דהא
צמתני דקדר מענות האלו
(מענות ט"ג) תנן שמתריעין על הארצה
ועל החסיל ועל הגוצאי וי"ל דהתם
צפה ועי"ל דשפיר גרסינן ליה והתם
בגוצאי המזיק לשדות דומיא דארצה
(ט) ומתול דקתני התם וגוצאי דהכל
צמזיק לבני אדם דומיא דלרעים
ושילוח נחשים. פירוש ר"י:

לעולם אין מטיבין לו.

דעובדא דידיה לא צמורה מטיבין לו
בפרק קמא דצבא בתרא (דף יב:)
זה אמר בשעה שהיה סבור עדיין שיחזירו וימנו אותו ראש ישיבה אבל לצסוף שלא החזירוהו אמר לעולם אין מטיבין לו:
אומר לנכרי ועושה. דוקא משום מלוה זו דישוץ דא"י אבל לצורך מלוה לא שרי אמירה לנכרי ואפי' לצורך מילה משמע
בפרק הדך (עירובין דף סח.) דלא שרי אמירה לנכרי באיסורא דאורייתא גזי ההוא יוקא דאישתפין חמימיה דקאמר
נשייליה לאימיה אי צריכה נחיס ליה אגב אימיה משמע דאי לא צריכה אימיה לא שרי אפילו על ידי נכרי וי"ס שכתוב צהדיח נחיס
ליה נכרי אגב אימיה ולכאורה משמע שלפני המילה היה והיו צריכין לחמימיה כדי למולו ולא שרי אפילו ע"י נכרי אלא אגב אימיה
כדשריא הכא והתם צעובדא דלעיל דקאמר (ט) גזי יוקא אחריתא נימנא ליה לנכרי דניתי מנו ציתא ההוא דלעיל איסורא דרבנן הוה להביא
דרך חצר שלא עירב ואפילו איסורא דרבנן אור"י שאין להמיר משום מלוה אחרת על ידי נכרי כגון להביא ספר דרך כרמלית כדי
ללמוד צו דדוקא מילה דהיא גופא דחי שבת שרי על ידי נכרי איסור דרבנן ומיהו צה"ג משמע דאפילו איסורא דאורייתא שרי על ידי
נכרי לצורך מילה שפירש דאפי' דניתי נכרי מתוך ציטו דהיא דרך רשות הרצים דהיי איסורא דאורייתא שרי על ידי נכרי לצורך מילה
כמו הכא משום ישוץ ארץ ישראל ולדבריהם צעובדא בתרא דקאמר נחיס ליה אגב אימיה לאחרי המילה הוה ולאחר שלשה
סבצר נתרפא הולד יפה ולספרים דל"ג נכרי נולד לומר דע"י ישראל קאמר ותוך שצעה דמחללין עליה השבת אם אמרה צריכה אני
כדאמרינן בפרק מפנין (שבת דף קטו. ושם) אבל אין נראה דעל ידי ישראל הוה אסור להרצות שצביל התיווך כדאמרינן צפ"ק דחולין (דף טו:)
ולפי ה"ג טפי אית לן למישרי על ידי נכרי איסורא דאורייתא מאיסורא דרבנן על ידי ישראל כדמסיק התם האחי עובדא ולא שני
לך בין צבית דאית ציה מעשה לשבות דלית ציה מעשה ואמרינן נמי בפרק ר' אליעזר דמילה (שבת דף קל:) כשם שאין מציאין דרך
רשות הרצים כך אין מציאין דרך גגות חצירות וקרפיות והיה נראה מתוך ה"ג להמיר ציוס שני אפילו של ר"ה לעשות כל צרכי
מילה אפילו לכרות עינים לעשות צמול ע"י ישראל שרי מת דלא שרי לקבור על ידי נכרי כדמוכח צפ"ק דר"ה (דף כ.) אפילו
הכי

שמואל לא עייל קמיה דרב אפי' שהיה גדול ממנו ורב אפי' תלמיד
של רב הוה: * מאן נסרה. מי יתאחר מצחוק ויצא אחרונה יחידי:
נסרה שמואל. צחוק ויצוול רב ורב אפי' רב ואח"כ תלמידו: **מלמא**
צעלמא הוא דעבד לשמואל. שמואל קטן שצבולן היה וזה שאין רב
נכנס לפניו טיבותא ויקרא הוא דקא
עבד ליה משום מעשה דלתייה לשמואל
צדמונה שרליס (שבת דף קח.).
אדצריה עליה. הטעינו עליה לנהוג
צו כבוד: **אדעי וסלי.** להווי מסרבי
אמא שונרא וקטעיה לידא דההוא
ינוקא: **חיוורא.** מועד להזיק אדם:
מסריעיס. צלצור וצמחנה וצשופרות
ובחלוצרות במסכת מענות (דף יז.). **חיווך.**
שחין שמתחך האדם עליה פרוטי"ר
בלע"ז: **ודלס הננעלת.** על האדם
מהיות מללית: **לא צמכרה ספסח.**
ונפקא מינה לאפושפי צרמני: (ט) **מלמא**
דנפשיה. צצ"צ צהשומפין (דף יב:)
דאימנוה לאותויה צרישא ולא
איסמיעשא מילתא: **ופלוקה ציס.**
מנכרי: **אונו.** סטר מכירה: **לא היו**
מסריעין. צצבת: **לועקין.** צחיד: **יצש.**
קשה מלח: **אצעצועות פורה.** צפריחתו
דהיינו מצחוק הוא מצעצוע דהיינו
לא מכלל דצפינס הוי יצש:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה מלמא
דנפשיה צ"ל אמר ד"ה
אצעצועות: (ב) תוב"ד"ה
אמר רבי שאם מצאו מת:
(ג) ד"ה אמר רבי דקאמר
רבה גזי יוקא:

גליון הש"ס

גמ' על החיבור בשבת.
עי' במסות דף לה ע"ב
מוספות ד"ה וסימנין:
רש"י ד"ה מאן נסרה פי
יתאחר. וכן מרביה גביה
גיטין דף סח ע"ב וכן
מתנתא ע"ז דף יח ע"א:
תוב"ד"ה אמר רבי וקצת
תיבה. עיין משו' טרדי"ס
ח"י"ד סימן רלב ובמשנת
מכרי' אדריבי סימן של"ו:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] גמ' ומתא רב לו רב
אפי' רב מילתא. עיין שטיה
מקובלת:

לעוי רש"י

פרוטרי"ר. לחקך. לשפסף.

רבינו חננאל

מאן נטרח נטרח שמואל.
ונטרח רב או רב אפי' ס"א
מאן נטרח. ושאר מיני
פורעניות המתרגשות
ובאות לעולם כגון החוך
והגוב וכו' וצ"ע. ס"א
כגון חיבור הגוב. פי'
חיבור שמחך אותו.
צריעה לא היו מתריעין
אלא צועקין. דלת הננעלת
לא במהרה תפתח. מא
היא, מר זוטרא אמר
לסמיכה וכו'. פי' דלת
הננעלת כיון שלא נענה
בראשונה לא במהרה נענה
כדכתיב גם כי אזעק
ואשוע שתם תפלת. מר
זוטרא אמר לסמיכה, שכל
מי שחזרו עליו לסמוך
פעם אחת ולא נסמך שוב
לא במהרה הוא נסמך,
כדמפורש בסוף השוכר
את הפועלים שמואל
דיתנאה אסיא דרי' הוה,
הוה קא מצטער ר'
למסמיכה וכו'. ר' אשי
אמר כל המטיבין לו לא
במהרה מריעין לו, בכינוי
אמר. וכן רב אחא מדיפתי
שאמר לעולם אין מריעין
לו בכינוי אמר, כלומר אין
מטיבין לו, משום מלתייה
דנפשיה כמפורש בפ'
השותפין קרי רב אחא
מדיפתי אפשיה כל
המריעין לו לא במהרה
מטיבין לו.

(א) מענות ד"ה. (ב) צמכות
מא. (ג) צ"צ יב: (ד) גיטין
ח. (ה) שבת קטו. פילה
כנ. (ו) שבת קט עירובין
סו: גיטין ח: צ"מ ל. (ז)
עירובין ח. ח (ז"ל)
ומסיל.

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה מלמא
דנפשיה צ"ל אמר ד"ה
אצעצועות: (ב) תוב"ד"ה
אמר רבי שאם מצאו מת:
(ג) ד"ה אמר רבי דקאמר
רבה גזי יוקא:

גליון הש"ס

גמ' על החיבור בשבת.
עי' במסות דף לה ע"ב
מוספות ד"ה וסימנין:
רש"י ד"ה מאן נטרח פי
יתאחר. וכן מרביה גביה
גיטין דף סח ע"ב וכן
מתנתא ע"ז דף יח ע"א:
תוב"ד"ה אמר רבי וקצת
תיבה. עיין משו' טרדי"ס
ח"י"ד סימן רלב ובמשנת
מכרי' אדריבי סימן של"ו:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] גמ' ומתא רב לו רב
אפי' רב מילתא. עיין שטיה
מקובלת:

לעוי רש"י

פרוטרי"ר. לחקך. לשפסף.

רבינו חננאל

מאן נטרח נטרח שמואל.
ונטרח רב או רב אפי' ס"א
מאן נטרח. ושאר מיני
פורעניות המתרגשות
ובאות לעולם כגון החוך
והגוב וכו' וצ"ע. ס"א
כגון חיבור הגוב. פי'
חיבור שמחך אותו.
צריעה לא היו מתריעין
אלא צועקין. דלת הננעלת
לא במהרה תפתח. מא
היא, מר זוטרא אמר
לסמיכה וכו'. פי' דלת
הננעלת כיון שלא נענה
בראשונה לא במהרה נענה
כדכתיב גם כי אזעק
ואשוע שתם תפלת. מר
זוטרא אמר לסמיכה, שכל
מי שחזרו עליו לסמוך
פעם אחת ולא נסמך שוב
לא במהרה הוא נסמך,
כדמפורש בסוף השוכר
את הפועלים שמואל
דיתנאה אסיא דרי' הוה,
הוה קא מצטער ר'
למסמיכה וכו'. ר' אשי
אמר כל המטיבין לו לא
במהרה מריעין לו, בכינוי
אמר. וכן רב אחא מדיפתי
שאמר לעולם אין מריעין
לו בכינוי אמר, כלומר אין
מטיבין לו, משום מלתייה
דנפשיה כמפורש בפ'
השותפין קרי רב אחא
מדיפתי אפשיה כל
המריעין לו לא במהרה
מטיבין לו.